

Предателството.

Тъмна нощ. Вѣтрътъ люлѣше изкривенитѣ стѣбла и кло-ни на маслинитѣ, дребнитѣ листе-ца на които красиво треперѣха. Пожълтѣлата и изсъхнала трева сѣщо така бѣ полегнала отъ вѣ-търа. Тя растѣше между грамадни камъни, които ту тукъ, ту тамъ бѣха разхвърлени между дърветата.

Ученицитѣ бавно вървѣха, по-лусънни и уморени отъ дългата вечерна беседа. Христосъ каза на Йоана, Петра и Якова: „Елате съ мене да се помолимъ, а вие оста-нете тукъ и ни почакайте“. И три-мата ученика отидоха послушно подиръ него на планината. Като се изкачиха горе, Христосъ каза: „По-стойте тука и се помолете, а Азъ

ще отида малко по-нататъкъ и сѣщо така ще се помоля“. И Той се отдалечи отъ тѣхъ нѣщо на 20 крачки, падна на колѣне предъ единъ голѣмъ камъкъ, вдигна рѣ-це и очи къмъ небето и започна молитвата си.

Вѣтрътъ за малко утихна. Чер-нитѣ облаци, както и по-напредъ се носѣха по небето. На хоризон-та бавно се издигаше червениятъ кървавъ месецъ. Нѣщо страшно приближаваше срѣдъ тишината и нощната тъмнина. Ужасъ и пред-смъртна тѣга завладѣха душата на Иисуса.

Татко,— извика Той,— Татко мой, ако е възможно, нека отмине отъ Мене тая кървава чаша!... Но, не,